

продумалъ Той само извадилъ отъ торбата шишенцето съ течността, отпушилъ го и подалъ на княза :

— На, пий !

Князътъ изпилъ до капка течността.

— Хареса ли ти цѣрътъ?

— Много приятенъ, никога не съмъ пилъ тъй сладко, както тази течность.

— Сега ще вечеряме, казалъ старецътъ и сложилъ на трапезата малко млѣко и печено месо.

— Твоето лѣкарство ми *подѣйствива*, казалъ Акбаръ: никога не съмъ се усѣщалъ тъй гладенъ, както сега

Слѣдъ вечерята Акбаръ поискалъ да спи, и старецътъ го оставилъ самичъкъ. Щомъ легналъ князътъ на листитѣ и начаса засналъ дълбокъ сънъ. Той не чулъ даже стареца, като му казалъ «*лека нощъ*». На другия денъ рано старецътъ го събудилъ.

— Врѣме е да ставаши, господине ! Хайде на работа !

Нимà азъ съмъ спалъ? попиталъ князътъ.

— Разбира се, отговорилъ старецътъ. Видѣ ли, че моятъ креватъ не е тъй лошъ, както ти го мислѣше Вѣрвамъ, че ти по-добрѣ спа на него, отъ колкото на своитѣ копринени постелки. Но, добавилъ старецътъ, да не губимъ врѣме; хайде за дърва въ гората !

— За дърва ли? Извикалъ смаяно Акбаръ.

— Да. Нимà ти неможешъ да работишъ?

— Разбира се !

— Защо ?

— Защото само проститѣ хора работятъ, за